

det, at et eller flere af følgende kriterier for anvendelsen af den ny bestemmelse anvendes. For det første skal der være tale om en væsentlig sag, dvs. at husdyrbruget skal indebære en ikke ubetydelig potentiel forurening. For det andet skal der sandsynliggøres en væsentlig optimering af miljøindsatsen på husdyrbrugets side ved kompetenceovergangen. Endelig skal de lokale myndigheder kun meget vanskeligt kunne opbygge eller fastholde en kompetence, der sikrer en god faglig behandling af husdyrbruget.

Det er alene miljøministeren, der afgør, om miljøministeren skal overtage godkendelses- og tilsynskompetencen vedrørende et husdyrbrug. Samtidig bør det så vidt muligt ske i enighed med både husdyrbrug og kommunalbestyrelse, og begge skal høres, inden miljøministeren træffer beslutning om overtagelse af kompetencen.

Det forventes, at en sådan afgørelse vil have gyldighed for flere år og gennemføres med et passende varsel, således at myndighederne har mulighed for at planlægge deres ressourcer og sikre en forsvarlig overdragelse af sagsdokumenter. Varigheden af call-in vil afhænge af en konkret vurdering, men vil som udgangspunkt ske, indtil det modsatte besluttes. Både kommune og husdyrbrug har mulighed for at foreslå, at godkendelses- og tilsynskompetencen skal gå tilbage til kommunen.

Det skønnes, at bestemmelsen vil få et begrænset anvendelsesområde, og det skønnes derfor ikke, at den vil medføre nævneværdige problemer, hverken i forbindelse med opbygning og fastholdelse af kompetence.

Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 82, stk. 1 og 2. Stk. 1 blev indsat ved lov nr. 358 af 6. juni 1991, og blev ændret ved lov nr. 569 af 24. juni 2005 som en konsekvens af, at amtsrådene nedlægges. Stk. 2 blev indsat i miljøbeskyttelseslovens § 82 ved lov nr. 569 af 24. juni 2005 om udmøntning af kommunalreformen, for så vidt angår organiseringen af myndigheder m.v.

Til § 66

Bestemmelsen bemyndiger miljøministeren til at indhente oplysninger om alle forhold, der reguleres efter loven, herunder om afgørelser, der er truffet af kommunalbestyrelserne, og data, der fremkommer som følge af tilsynsaktiviteter.

Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 83, stk. 1, blev indsat ved lov nr. 358 af 6. juni 1991. Bestemmelsen er siden ændret ved lov nr. 569 af 24. juni 2005, og tilpasset den æn-

drede myndighedsorganisation som følge af kommunalreformen.

Til § 67

Bestemmelsen må ses i sammenhæng med reglen om miljøministerens indkaldelsesbeføjelse i lovforslagets § 65.

Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 84, der blev indsat ved lov nr. 358 af 6. juni 1991. Bestemmelsen er siden ændret ved lov nr. 569 af 24. juni 2005.

Til § 68

Med forslaget til § 68 præciseres det, at myndigheder skal koordinere deres afgørelser. Bestemmelsen gennemfører, sammen med miljøbeskyttelseslovens § 84 b, artikel 7 i IPPC-direktivet.

Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 84 b, der blev indsat i miljøbeskyttelsesloven ved lov nr. 369 af 2. juni 1999 om ændring af lov om miljøbeskyttelse, og som foreslås ændret ved lovforslagets § 99, nr. 7.

Dog er indsat en bestemmelse om, at myndighederne også skal koordinere, når der om samme husdyrbrug træffes afgørelser efter miljøbeskyttelsesloven og denne lov. Denne tilføjelse er begrundet i IPPC-direktivets krav om integreret godkendelse, da visse tilladelser, som f.eks. om spildevand, stadig meddeles efter miljøbeskyttelsesloven.

Til § 69

Formålet med bestemmelsen er at fremme og lette mulighederne for at borgere, virksomheder og myndigheder kan kommunikere digitalt. Ved lov nr. 215 af 22. april 2002 (lov om ændring af forvaltningsloven (Digital kommunikation)), blev der indsat en bestemmelse i forvaltningsloven (§ 32 a).

Bestemmelsen giver miljøministeren følgende bemyndigelse: »Vedkommende minister kan fastsætte regler om ret til at anvende digital kommunikation ved henvendelser til den offentlige forvaltning og om de nærmere vilkår herfor, herunder fravige formkrav i lovgivningen, der hindrer anvendelsen af digital kommunikation«. Se lovforslag nr. 72, Folketingstidende 2001-02: 2343, 4989, Tillæg A 2069, 2062, Tillæg B 392, Tillæg C 251.

Bemyndigelsen i forvaltningslovens § 32 a – hvor efter miljøministeren kan fastsætte regler om ret til at anvende digital kommunikation ved henvendelser til den offentlige forvaltning og om de nærmere vilkår herfor – omfatter ikke kommunikation mellem bor-